

mer således skulle kunne sikres lægdommere med det fornødne kendskab også til erhvervslejemål, og da parterne som nævnt selv har indflydelse på, hvilke lægdommere der udpeges i den enkelte sag, synes den særlige ordning vedrørende erhvervsbeskyttelsessager at kunne bortfalde, således at samme boligret kommer til at behandle alle boligretssager inden for området. Herved vil man også undgå den ofte tidskrævende — og navnlig tidligere hyppige procedure om, hvorvidt den almindelige boligret eller den særlige boligret er rette forum i den konkrete sag.

Som nævnt blev der ved lejeloven af 1937 oprettet en boligret med henblik på lægdommers medvirken i huslejesager i Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner. Da rettens område omfattede sager fra flere retskredse, blev retten etableret som en særlig domstol med en særligt udpeget formand og næstformand. Ved indførelsen af boligretter i hele landet ved lejeloven af 1951 blev den særlige ret for København opretholdt, men i konsekvens af oprettelsen af boligretter i alle retskredse ved at lade lægdommere tiltræde underretten ved behandling af lejesager blev området for boligretten for København indskrænket til kun at omfatte sager i Københavns kommune, medens sager vedrørende hus eller husrum på Frederiksberg eller i Gentofte blev henlagt til boligretterne i de pågældende retskredse.

Begrundelsen for en boligret for København med særligt udpeget formand og næstformand er efter den således stedfundne udvikling ikke længere til stede, og da den form for boligretter, der er etableret uden for København, fungerer tilfredsstillende, foreslås den særlige boligret for København ophevet og afløst af en boligretsordning efter lignende principper som i det øvrige land, jfr. bemærkningerne til §§ 69 og 70.

Til §§ 69 og 70.

Bestemmelserne svarer til 1.65 §§ 93 og 94, idet dog den særlige boligret for København, der siden 1951 har haft samme stedlige område som Københavns byret, afløses af en ordning, hvorefter boligretssagerne i København varetages af byretsafdelinger med tiltræden af to lægdommere. Det foreslås endvidere, at bestemmelsen om fastsættelse af antallet af lægdommere i de enkelte retskredse ved kgl. anordning afløses af en bestemmelse, hvorefter vedkommende landsretspræsident, der udpeger lægdommere, får beføjelse til også at fastsætte antallet.

Til § 71.

Bestemmelsen svarer til 1.65 § 95.

Til § 72.

Bestemmelsens stk. 1-3 og 5 svarer til 1.65 § 100, stk. 1-3 og 5, hvorimod der i overensstemmelse med et forslag i betænkning I vedrørende foranstaltninger til hindring af udnyttelse af boligmangelen (nr. 409/66) er foreslået ændringer i bestemmelsens stk. 4 og 6.

Efter den gældende regel i 1.65 § 100, stk. 4, sammenholdt med retsplejelovens § 721, skal sager om frakendelse af retten til at udøve virksomhed som mellemmand behandles som statsadvokatsager og dermed som hovedregel under medvirken af domsmænd. Endvidere skal efter bestemmelsens ordlyd frakendelse ske under en i dette øjemed rejst straffesag.

I lighed med hvad der er tilfældet på andre tilsvarende områder, jfr. f. eks. næringslov § 38 og lov nr. 63 af 3. marts 1948 om ydelse af juridisk bistand m. v. § 3, foreslås bestemmelsen ændret således, at frakendelse af autorisation kan ske under en politisag, og frakendelsesspørgsmålet afgøres samtidigt med spørgsmålet om straf. Den ændrede affattelse af bestemmelsen har til formål at sikre, at dette kan ske, hvorimod der ikke tilsigtes ændringer i bestemmelsens anvendelsesområde.

Bestemmelsen i stk. 6, der omhandler straf for overtrædelse af reglerne i stk. 1-3 og 5, og som svarer til 1.65 § 100, stk. 6, er efter indstilling i den nævnte betænkning omredigeret med henblik på at give en nøjere beskrivelse af de strafbare overtrædelsers gerningsindhold. Endvidere foreslås — ligeledes i overensstemmelse med forslaget i betænkningen — adgang til at idømme hæftestraf ved grove overtrædelser.

Til kapitel XV.

Om lovens ikrafttræden m. v.

Til § 73.

Ikrafttrædelsesdagen er fastsat under hensyn til, at den gældende lov om leje ophører at have gyldighed med udgangen af marts måned 1967. Da de midlertidige bestemmelser er udgået af lovforslaget, anses det ikke for påkrævet at fastsætte en gyldighedsperiode for loven.

Til § 74.

Bestemmelsen svarer til 1.65 § 159, stk. 2.